

BOHOSLUŽBY – FARNOST PUSTÁ POLOM

17.5.	So	nedělní texty	PO	8:00	Za † Ludmilu Hozovou, manžela a rodiče z obou stran a za * rodinu
17.5.	So	nedělní texty	HL	10:00	Za † a * farníky a dobrodince
18.5.	Ne	5. neděle velikonoční	KY	8:30	Za † Maxmiliána Osmančíka, manželku a za † a * rodinu
18.5.	Ne	5. neděle velikonoční	PP	10:30	Na poděkování dožitých 70let a dar zdraví, s prosbou o ochranu P.M. a dar víry pro rodinu a uzdravení rodových kořenů
19.5.	Po	po 5. neděli velikonoční	PP	17:00	Za † Josefa a Otýlii Juchelkovi, syna Václava, Josefa a Jiřího
20.5.	Út	po 5. neděli velikonoční			
21.5.	St	po 5. neděli velikonoční	PP	17:00	Za † Libuši Hendrychovou, manžela Vojtěcha a rodiče z obou stran a Boží požehnání pro * rodinu
22.5.	Čt	po 5. neděli velikonoční	HL	17:00	
23.5.	Pá	po 5. neděli velikonoční	KY	17:30	Na poděkování P.B. za dar zdraví a ochranu P.M.
24.5.	So	nedělní texty	PO	8:00	
24.5.	So	nedělní texty	HL	10:00	Za syna Radka a manžela Drahomíra, za † a rodinu * rodinu Flaškovou, Kuvíkovou a Majvaldovou
25.5.	Ne	5. neděle velikonoční	KY		Není mše svatá
25.5.	Ne	5. neděle velikonoční	PP		farní zájezd do Fulneku a okolí – mše 9hodin: Za † a * farníky a dobrodince

zkratky: PP - Pustá Polom; KY - Kyjovice; HL - Hlubočec; PO - Podvihov

Farní stránky farnost.pustapolom.cz 🎵 Farní email rkf.pustapolom@doo.cz 🎵 Farní telefon **+420 734 689 111**

🎵 Sběrka z (10.)11.5.2025 Podvihov 930Kč, Hlubočec 1775Kč, Kyjovice 2680Kč, Pustá Polom 6000Kč 🎵
 V sobotu 17.5.2025 od 14:30 2. Pustopolomský piknik 🎵 V neděli 18.5.225 od 15:30 v KfC Farní kavárna s bylinkami Milušky Kudělové 🎵 V úterý 20.5.2025 nebude náboženství v Kyjovicích 🎵 Ve středu 21.5.2025 od 9:30 diecézní pouť seniorů s biskupem od 9:30 v katedrále - pro dopravu autem zápis sakristii 🎵
 Ve středu 21.5.2025 od 19h na faře setkání o životě a víře 🎵 Ve čtvrtek 22.5.2025 od 14:30 je pohřeb v Kyjovicích 🎵 Ve čtvrtek 22.5.2025 je „Modlitebko“ od 19h v KfC 🎵 Setkání aspirantů biřmování v pátek 23.5.2025 od 19:30 na faře 🎵 Májové pobožnosti každý den v 18h v Hlubočci v kapli 🎵 Májové pobožnosti každý den v 18h v Kyjovicích v kapli 🎵 V pondělí 26.5.2025 v 19h v KfC setkání zájemců organizování bohoslužeb slova se svatým přijímáním 🎵

🎵 Hledáme křesťany (muže a ženy), kteří se chtějí naučit organizovat bohoslužby slova se svatým přijímáním, nikam se nebude jezdit, zaučení proběhne v KfC 🎵 Hledáme do Pusté Polomi nové členy do **KOSTELNICKÉ** služby, alespoň tři lidi. Jedná se o odemykání a zamykání kostela před a po mši jedna neděle v měsíci a jeden den v týdnu 🎵 .

PRAVIDELNÉ AKCE

zkratka: KfC - komunitní farní centrum

- ♪ Každé pondělí od 16h Hlubočec kaple skupinka modlících se matek
- ♪ Každé úterý od 9h Kyjovice kaple skupinka modlících se matek
- ♪ Každé úterý Kyjovice výuka náboženství 1.-5. třída v ZŠ od 15:00 do 15:45
- ♪ Co 14dní středa od 19h setkání nad evangeliem fara Pustá Polom (Slezská 32)
- ♪ Co 14dní středa od 19h setkání o víře a životě fara Pustá Polom (Slezská 32)
- ♪ „Společínko“ rodiče s dětmi od 0let do 1. stupeň ZŠ (kontakt 605578807)
- ♪ Každý čtvrtek Pustá Polom výuka náboženství 1., 2. třída ZŠ učebna 1.A od 13:50 do 14:30
- ♪ Každý čtvrtek Pustá Polom náboženství 3.-5. třída ZŠ učebna 4. třídy od 12:35 do 13:15
- ♪ Každý čtvrtek Pustá Polom náboženství 6.+7. a 8.+9. třída KfC od 16:20 do 17:15
- ♪ Každý čtvrtek „Modlitebko“ od 19h „večer chval“ KfC Pustá Polom
- ♪ Každý pátek „Scholička“ od 15:30 do 16:30 v KfC, členové 1. stupeň ZŠ
- ♪ Každý pátek „Aspiranti biřmování“ od 19:30 na faře
- ♪ Farní kavárna některá neděle od 15:30 KfC Pustá Polom

zkratky: PP - Pustá Polom; KY - Kyjovice; HL - Hlubočec; PO - Podvihov
 úmysly poslední aktualizace 15.5.2025

12.4.	So	PP	8:00	
13.4.	Ne	KY		Není mše svatá
13.4.	Ne	PP	9:30	Květná neděle – Za † a * farníky a dobrodince
14.4.	Po	PP	17:00	Za † Eduarda Býmu (80.let) a za * rodinu
15.4.	Út			
16.4.	St	PP	17:00	
17.4.	Čt	PP	16:30	Zelený čtvrtek (Kyjovice 16:08-16:14PuPo),(Hlubočec 16:13-16:17PuPo)
18.4.	Pá	PP	17:00	Velký pátek (Kyjovice 16:30-16:36PuPo),(Hlubočec 16:42-16:47PuPo)
19.4.	So	PP	20:00	vigilie vzkříšení
20.4.	Ne	PP	9:30	Za † a * farníky a dobrodince
21.4.	Po	PP	08:00	
22.4.	Út			
23.4.	St	PP	17:00	„skautská“ Za Boží požehnání pro rodinu Javorkovou
24.4.	Čt	HL	17:00	Za † Vladimíra Vaňka, manželku a za † a * rodinu
25.4.	Pá	KY	17:30	„dětská“
26.4.	So	PO	8:00	
26.4.	So	HL	10:00	Za † a * farníky a dobrodince
27.4.	Ne	KY	8:30	Za † Františka Vavrečku a za † a * rodinu
27.4.	Ne	PP	10:30	Za † Marii a Miroslava Havrlantovi, za † Vladimíra a Markétu Šindlářovi a syna Petra
28.4.	Po	PP	17:00	Za † Bedřicha Stoniše a jeho rodiče
29.4.	Út			
30.4.	St	PP	17:00	
1.5.	Čt	HL	17:00	Za † a * rodinu Nedvídkovou a za zdraví nemocné osoby
2.5.	Pá	KY	17:30	Na poděkování P.B. za získanou práci, s prosbou o sílu a úspěšné dokončení díla
3.5.	So	PO	8:00	Za † Radomila Ulmana, rodinu Ulmanovou, Najvertovou, Balharovou a Petrovu
3.5.	So	HL	10:00	obsazeno
4.5.	Ne	KY	8:30	„dětská“ Za † Arnošta Mikoška, dvoje rodiče, bratra a za * rodinu
4.5.	Ne	PP	10:30	Za † a * farníky a dobrodince
5.5.	Po	PP	17:00	Za † Ottilii a Adolfa Stonišovi a za † Marii a Zdeňka Dominikovi a Boží ochranu pro * rodinu
6.5.	Út			
7.5.	St	PP	17:00	Za † Marii Tížkovou (90.let) a manžela Aloise a vnuka Ondřeje Havrlanta
8.5.	Čt		14:00	pouť na Hrabýň
9.5.	Pá	KY	17:30	Za † Františka Kempného, manželku, syna, dceru, zetě a za * rodinu
10.5.	So	PO	8:00	Na poděkování P.B. za 50let života (Lukáš Moch)
10.5.	So	HL	10:00	Za † Františka Dudka (15.výročí), za dar zdraví pro manželku Dagmaru a za celou † i * rodinu Dudkovou, Mlčkovou, Donátovou, Ševčíkovou, Škamradovou
11.5.	Ne	KY	8:30	Za † a * farníky a dobrodince
11.5.	Ne	PP	10:30	obsazeno
12.5.	Po	PP	17:00	Za † Jonovéfu Stonišovou, rodinu Hanákovou a ochranu P.M. pro * rodinu
13.5.	Út			
14.5.	St	KY	17:30	„dětská“ Za † Marii Krčmářovou, manžela, vnuka a za * rodinu
15.5.	Čt	HL	17:00	
16.5.	Pá	PP	17:00	Za Vojtěcha a Libuši Ondrovou
17.5.	So	PO	8:00	Za † Ludmilu Hozovou, manžela a rodiče z obou stran a za * rodinu
17.5.	So	HL	10:00	Za † a * farníky a dobrodince
18.5.	Ne	KY	8:30	Za † Maxmiliána Osmančíka, manželku a za † a * rodinu
18.5.	Ne	PP	10:30	Na poděkování dožitých 70let a dar zdraví, s prosbou o ochranu P.M. a dar víry pro rodinu a uzdravení rodových kořenů
19.5.	Po	PP	17:00	Za † Josefa a Otýlii Juchelkovi, syna Václava, Josefa a Jiřího
20.5.	Út			
21.5.	St	PP	17:00	Za † Libuši Hendrychovou, manžela Vojtěcha a rodiče z obou stran a B.P. pro * rodinu
22.5.	Čt	HL	17:00	
23.5.	Pá	KY	17:30	Na poděkování P.B. za dar zdraví a ochranu P.M.
24.5.	So	PO	8:00	Za syna Radka a manžela Drahomíra, za † a rodinu * rodinu Flaškovou, Kuvíkovou a Majvaldovou
24.5.	So	HL	10:00	Za rodinu Maivaldovou
25.5.	Ne	KY	??:??	Není mše svatá
25.5.	Ne	PP		farní zájezd do Fulneku a okolí – mše v 9 hodin: Za † a * farníky a dobrodince

[illegible]

Koho hledáme?

♪ Hledáme křesťany (muže a ženy), kteří se chtějí naučit organizovat bohoslužby slova se svatým přijímáním, nikam se nebude jezdit, zaučení proběhne v KfC.

♪ Do Pusté Polomi hledáme nové členy do **KOSTELNICKÉ** služby, alespoň tři lidi. I když jste to nikdy nezkoušeli? Nevadí, postupně budete do služby uváděni.

Rozhodování o konci života (Názory, **Robert Huneš**, 6. 5. 2025) z Katolické týdeníku č. 19/2025

Zastánci eutanazie uspořádali v Senátu začátkem dubna konferenci „Rozhodování na konci života“. Fakticky šlo o propagační akci navrhovatelů zákona o legalizaci asistované sebevraždy .

Z lehkosti slov o „dobru“ zabíjení lidí, jež zněla do mikrofonu z úst řečníků, až mrazilo. Etik a filozof David Černý tvrdil, že eutanazie je morálně přípustná. Uvedl, že v Nizozemsku s ní mají dobré zkušenosti. Pouze minimum uskutečněných asistovaných sebevražd je tam prý hodnoceno jako sporné. Jak vratký a relativní argument.

Skutečnost je jiná. V Nizozemsku byla eutanazie legalizována roku 2002. Ačkoli její autoři tvrdili, že bude krajní možností pro minimum žadatelů v řádu jednotek, hned od toho roku počet asistovaných sebevražd strmě rostl. Dnes je to více než 9 000 usmrcených ročně, tedy 25 lidí denně, tj. zhruba jeden člověk každou hodinu... Sami autoři tamního zákona (např. profesor theo Boer) dnes veřejně varují, že situace v zemi se vymkla kontrole, a apelují na ostatní státy, aby holandskou cestou nešly. Těžko tedy můžeme tomuto neblahému vývoji přitakávat jako „dobré zkušenosti“.

Polínko pod kotel David Černý přiložil, když uvedl, že i u křesťanských etiků je v odborné veřejnosti eutanazie všeobecně přijímána, kromě katolíků. Nedalo mi to a požádal jsem o písemné stanovisko nejvyšší představitele pěti největších nekatolických církví u nás. Odpovědi? Stanoviska Církve bratrské, Českobratrské církve evangelické, Křesťanských společenství a Pravoslavné církve jsou proti různým formám eutanazie. Církev husitská stanovisko k eutanazii oficiálně nepřijala. Na půdě Senátu se tedy z úst akademika na obhajobu legalizace veřejně lhalo.

Adam Doležal z Ústavu státu a práva AV ČR podotkl, že návrh zákona neukládá lékařům povinnost eutanazii provádět. Budiž. Ale ani gynekologové dnes nemají povinnost provádět potraty. Přesto na řadě

pracovišť jsou k tomu nadřizenými nuceni z ekonomických důvodů, protože potraty přinášejí jejich oddělení v nemocnicích peníze. V některých případech stojí před volbou, že neuposlechnou-li, mohou si práci hledat jinde...

Lékařka Marcela Maternová do mikrofonu tvrdila, že viděla sebevraha, jenž skočil z mostu jen proto, že trpěl bolestmi kloubů. Pokud ano, pak ovšem daný sebevrah nevyhledal lékařskou pomoc nebo vyhledal špatnou lékařskou pomoc. Moderní medicína dnes má účinná řešení, jak nesnesitelné bolesti zvládnout. Kvůli bolesti není potřeba skákat z mostu, a už vůbec ne zavádět eutanazii.

Senátorka, lékařka a navrhovatelka zákona o legalizaci eutanazie Věra Procházková (ANO) prozradila svůj motiv k podání návrhu: „Nechci se dívat na pacienta trpícího hlady a žízní.“ Uf. To zní jako argumentace ze středověku, ne z roku 2025. Odstoupení od aktivní léčby přece neznamená odstoupení od péče! Jenže paní senátorka ji chce nahradit legalizovaným zabitím člověka.

Jako ředitel hospice si neumím představit, jak by taková „dobrá praxe“ měla vypadat. Hospice vyrostly na úctě k lidskému životu, jeho jedinečnosti a neopakovatelnosti. Alfou a omegou jejich působení je láskyplně a něžně doprovázet umírající na konci jejich dní, chránit život až do jeho přirozeného konce. Konference byla plná manipulativních argumentů, polopravd i nepravd, a především neúcty k lidské jedinečnosti.

Chránit život

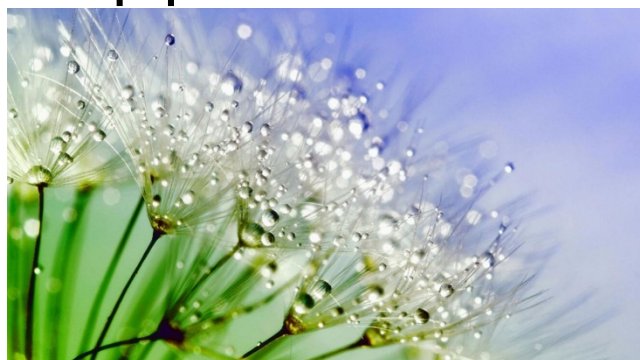
V pozadí vnímám kšeftování. Snahu prosadit zabíjení lidí výměnou za drobnou podporu těm, kdo o umírající pečují. Snahu spojit oheň s vodou, delikventa s jeho obětí. Na konci konference jsem si vypůjčil mikrofon a přítomným sdělil, že eutanazii považuji za rezignaci na péči a rezignaci na naději. Za dvacet let v hospicovém prostředí jsem se setkal s tisíci umírajícími. Dosvědčil jsem, že při dobré péči lidé nemají důvod žádat o eutanazii, a z vlastní zkušenosti potvrdil, že ani nežádají. Byť o ní tu a tam

hovoří. To je však ve skutečnosti volání o pomoc, které po odborné intervenci hospicových pracovníků ustupuje. Veřejně jsem prohlásil: „Jménem českých a moravských hospiců odmítáme být součástí zákona o eutanazii,“ a požádal její navrhovatele: „Nechte nás pomáhat a sloužit umírajícím s něhou, laskavostí a nadějí. Nevnučujte nám eutanazii! Hospice a paliativní péči s ní nijak nespojujte.“

Hospice a pracovníci hospiců nechtějí být novodobými vrahy. České republice neschází eutanazie, nýbrž potřebuje zvýšit úctu k člověku a podpořit kvalitní péči hospicového typu.

Autor je prezidentem Asociace poskytovatelů hospicové paliativní péče a ředitelem Hospice sv. Jana N. Neumanna v Prachaticích.

Milosrdenství není vyhrazeno jen pro jednu jarní neděli. Je to způsob, jak se stavíme ke světu. Když zemře milosrdný člověk, nesmírně chybí. Jako papež František.

Milosrdenství je jako rosa, která ráno a večer padne na vyprahlý svět. Snímek Pexels

Milosrdenství není především zvláštní náboženský pojem, který by potřeboval speciální uctívání, modlitby a dny.

Nemůžeme je zúžit na specifický projev katolické zbožnosti, realizovaný předepsanými zbožnými úkony. Milosrdenství je zvláštním stavem lidského srdce, duše. Není to naučitelná či získatelná ctnost, není to povahový rys, který někdo má a jiný ne. Není ani závislé na vnějších podmínkách. Je projevem svobody – svobody jednat dobře a nejednat špatně, mstivě, pro vlastní prospěch. Není to jednoduše láska. Spíše popis, způsob, jak se láska vztahuje ke světu. Je výrazně vztahové.

Vím o svých slabostech

Milosrdenství prokazují někomu. Měl bych je prokazovat samozřejmě i sobě, vyžaduje to však, abych i o svůj vztah k sobě, o sebeúctu pečoval. Není to emoce ani povahový rys. Je to způsob, jakým se jevím světu, jakým se k němu stavím. Milosrdný člověk přistupuje k lidem a k celému stvoření se sympatií, náklonností, angažovanou otevřeností, se zájmem a s tím, že chce působit dobro. Ale nikoli jen prakticky, samotným skutkem. Součástí milosrdenství je totiž především mít rád, předpokládat v lidech to dobré, být jim nakloněn. Nechtít, aby byli přehlíženi, vystavováni zlu, ale chtít pomáhat. Milosrdenství je možné jen tam, kde si lidí vážím, prokazuji jim úctu, počítám s nimi. Zvláštním způsobem počítá s utrpením, strádáním, bolestí, nemocí, selháním. Právě v takových situacích se vyznačuje neodsuzováním, útechou z nabídnuté přítomnosti, soucitem.

Milosrdenství u lidí nutně počítá s vlastní zkušeností slabosti, chyby, selhání, konečnosti. Nepřeskakuje je se snadným odkazem na věčnost. Umí setrvat u bolesti, aniž ji chce konzervovat. Myslím, že jako lidé nemáme

jinou cestu k milosrdenství než prožitek vlastní konečnosti. To, že život tak rychle plyne, že se v něm tak často ztratíme, že se všichni bojíme smrti, má vést k odvážnému sdílení s druhými konečnými lidmi a tvory. Jistě, je třeba konkrétní pomoci, je třeba politických snah o spravedlnost, milosrdenství se tím však nevyčerpá. Milosrdenství se nerealizuje samotnými projekty na pomoc trpícím lidem, není projektem, proto je tak nebezpečné chápat je jako jakýsi druh zbožnosti. Milosrdenství vidí na prvním místě člověka, bytost, přírodu, ne problém. Není ovšem až druhotné. Je na počátku mého vztahu ke světu. Nejprve musím člověka milovat, i když mu nedokážu pomoci.

Představit si tvář konkrétního člověka

Milosrdenství není kategoriální. Vždy se realizuje v konkrétním vztahu. Není vůbec snadné, především proto, že nám od počátku brání v čistě užitkovém, funkčním, racionálním řešení. Nejprve je člověk, nejprve je jeho důstojnost, nejprve jsem jeho situací pohnut. To mi pak často velmi ztíží uplatnění prvoplánově výhodného a fungujícího řešení, neodpovídá-li důstojnosti člověka.

Milosrdenství se neprojevuje pouhými výčitkami svědomí, ale spíše láskou, často navzdory. Nemohu uplatnit, co bych chtěl, protože mé vlastní srdce se tomu vzpírá. Proto také milosrdenství nemůže být naplánováno, zabudováno do řešení. Je vždy osobní, jedinečnou stránkou jednání a přístupu ke světu. Při každém systémovém řešení musím totiž, chci-li jednat milosrdně, vidět konkrétního člověka. A to je komplikace. Mohu navrhnout abstraktní řešení migrace vyvážením lidí do zemí, kde to neznají a kam nechtějí, mohu pro odstrašení navrhnout jistě účinné rozdělování rodin migrantů, ale jakmile si představím konkrétního člověka, dozvím se o konkrétním lidském osudu, setkám se s konkrétním příběhem, jsem pozitivně oslaben pro jakékoli snadné a rychlé řešení. Milosrdný člověk nemůže bombardovat nemocnice proto, že se pod nimi skrývají lumpové. Lidské životy se neřeší snadno. Milosrdenství tak jenom nezpomaluje účinnou politiku, ale učí nás zkrátka hledat méně snadná řešení, dlouhodobá, udržitelná a slučitelná s úctou k člověku, tedy nakonec i výhodnější. Milosrdenství není oslabením spravedlnosti. Je-li uplatňováno autenticky, je naopak jejím předpokladem.

Milosrdný člověk mi apriorně důvěřuje, nečeká, že mu ublížím, proto se mi otevírá, dělá mi místo. Má radost, když mě vidí. Je shovívavý k mým chybám a dá mi prostor. Nevystavuje mě utrpení, posměchu, když se mnou nesouhlasí, nechce mě zničit, přiznává mi lepší motivy, než možná mám. Nezjevuje mé chyby a nemluví o nich před druhými. A pokud chybu učiním, odpustí mi, ba dokonce, není-li tak nápadná, dělá, že ji nevidí. Nezesměšňuje mé city, názory, vzhled. Pláče se mnou, ale ne nade mnou. Neskartuje mě, nevystřčí pryč. Pokud se rozhněvá, umí se omluvit, nenechá mě dlouho v nejistotě z neodpuštění. Neprovokuje mě, záměrně nevyvolává mé horší reakce. Může být v závislosti na své povaze, traumatech třeba i popudlivý, ale přizná to a rychle se snaží znovu nastolit klid a prostředí důvěry. Nepřipomíná mé chyby. Má mě rád, i když chybuji, a utvrzuje mě v tom, že i já se mohu mít rád. Je mírný, i jako cholerik, schopný změnit názor, protože nepotřebuje vyhrát. Nevstupuje do diskusí s tím, že on má jistě pravdu, nechce poučovat shora. Uznává různost i v myšlení. Nediskvalifikuje můj názor. Není fanatikem pravověří. Uznává, že jiní myslí jinak než on, a přijímá to s radostnou úctou. Není povýšený. Milosrdenství není možné žít svrchu. Nemohu si hrát na to, že jsem jedním z lidí a tvorů, musím to bytostně prožít. Milosrdenství má zvláštní slabost pro slabé, pro děti, staré lidi, chudé, nemocné, vězně, zvířata, rostliny... Je vášnivě spravedlivé, nejen funkčně.

Milosrdný člověk trpí každou válkou, destrukcí lidských příbytků, utrpením zvířat, ničením přírody. Je proto často i smutný. Nežije se mu ve světě lehko. Ale protože není ideologem, dovede čerpat sílu z pozitivních kroků, z každodenního možného dobra, pozná po vůni jiné milosrdné a chce s nimi být. Je pokorný, ale ne měkký. Ve víře nezná morální nadřazenost. Nevytváří sekty těch správných, nekáduje. Je si vědom, že víra má být terapeuticky útěšná, ne ostrá jako skalpel patologa. Sám neustále bojuje i v sobě o obraz Boha soucitného, vlídného, blízkého a nedá se zastrašit ani vlastními skrupulózními představami Boha. Nepokládá za zvláštní teologickou přednost otevřenost k jiným církvím, náboženstvím, civilizacím, připadá mu totiž normální vážít si poctivých snah jiných kultur a hledat v nich i pro svou představu Boha korekci a doplnění.

Jasnost víry je mu především jasnou Boží tváří těšící člověka, ne uspořádaným systémem tvrzení. Ani ho nenapadne vylučovat druhé lidi ze svátostí, pokud po nich touží. Ví, že své svědomí znají jen oni sami a Bůh. Jistě i on má svou specifickou zbožnost a mnohému v životě ani chování druhých lidí nerozumí. Nevzdá se vždy svých představ, ale ví o jejich podmíněnosti – a ač třeba teoreticky neumí a nechce opustit něco, o čem je přesvědčený, při setkání s konkrétním člověkem je citlivý. Přinejmenším přizná, že neví. Nemusí být optimista, ale až na pár výjimek, kdy mu třeba ujedou nervy nebo je mu hodně zle, se snaží na lidi usmívat a chovat se k nim slušně. Chovat se slušně, nezatěžovat druhé vlastním egoismem, neotravovat atmosféru necitlivým chováním pokládá za svou povinnost. Nekorektnost a hrubost jako nositelky pravdy odmítá, neboť ví, že nemá nejmenší právo být na druhé hrubý. Přijímá i to, že není všemi oblíben, aniž se chce mstít či vnucovat. Umí čekat na dobro, nikoli především na příležitost pomstít se a ukázat svou sílu. Nebojí se emocí, při četbě knih nebo u filmů se umí dojmout. Krása ho rozněžní, ale neuteče od bolesti a obrazů zkázy. Přestože jeho srdce krvácí, neodvrací oči, ale aspoň se zastává těch, kdo trpí, ujímá se jich, přináší jejich témata do veřejné diskuse. A umí v tom být statečný. Sám vůči sobě je náročný, ale ne tvrdý. Zoufalstvím nad svými chybami se nestaví nad Boží milost. Přijímá své dary i břemena a věří, že Bůh jej má rád. A takto k sobě přistupuje. Jeho jednání k sobě i druhým je vlastně vtělením Boží lásky k němu.

Udržet si otevřené srdce

Milosrdný člověk totiž nejprve uvěřil v milosrdného Boha. Tak mu jej zjevil v Písmu a v církvi Ježíš. Milosrdný člověk jistě přijímá Písmo jako celek, jasně však preferuje ta místa, která mluví o Boží lásce, pokoji, smíření. Nečtou se mu dobře pasáže o trestech, potrestání protivníků, násilí. Věřící, že Ježíš zemřel, aby zemřely i takovéto představy o Bohu. I když je třeba sám traumatizovaný, skrupulózní, jakkoli se mu dostalo rigidní náboženské výchovy, jde statečně dál za Bohem lásky, svobody, autentického života. Modlí se, protože udržet si otevřené, živé srdce není snadné. Přijímá odpuštění od Boha i od lidí, aby sám sobě i jiným odpouštěl.

Je živý, a jen když věří v život, v jeho krásu, v možnosti jeho kultivace v dějinách, může věřit v život věčný. Když umírá milosrdný člověk, nemáme to

jednoduché. Nesmírně chybí. Ale i tím smutkem může dotyčný ještě pomáhat našemu srdci otvírat se. A protože jsme ho měli rádi, neboť my všichni malicherní, slabí, irregulární, koneční, ustrašení, zklamávání a zklamávající jsme se u něj mohli nadechnout, věříme tomu, o čem svědčil. Věříme, že věčný život je způsobem, kterým ho milosrdný Bůh přijal. A spoléháme na jeho přímluvu.

„František zanechal všem obdivuhodné svědectví o lidskosti, svatém životě a univerzálním otcovství.“ (z textu vloženého do rakve papeže Františka)

Autor je redemptorista a farní vikář při kostele Nejsvětějšího Srdce Páně v Praze na Vinohradech.